

N:o 22.

Herr S. Johnson i Hvetlanda: Om åsättande af tull å dextrin.

Ett af hufvudvilkoren för ett lands framåtskridande i industrielt hänseende är att industrin går hand i hand med landets jordbruk, för hvilket senare detta naturligtvis också medför stora fördelar. Mången industri, som skulle vara en lämplig anknytningspunkt dem emellan, kan dock icke komma till stånd, på den grund, att vårt eget jordbruk icke kan lemna råvaran till samma pris, som de större kulturländernas, t. ex. Tysklands. För att häfva ett sådant missförhållande finnes, enligt min mening, endast ett tänkbart medel, och detta är fabrikatets beläggande med införseltull. En fabrikation, som jag af flera skäl anser vara väl förtjent af ett dylikt skydd, är dextrinfabrikationen.

Dextrinen beredes af potatisstärkelse och är ett slags gummi, som i betydliga kvantiteter, minst 2 à 300,000 kilo pr år, användes inom vårt land, i kattuntryckerier, vid tapetryck, kortfabriker m. fl. inrättningar. Att penningar för inköp af detta fabrikat gå till utlandet och att vår egen råvara, potatisen, icke för ändamålet kommer till användning, är så mycket mera oekonomiskt, som tillverkningen af dextrin är en synnerligen lätt sak; hela fabrikationen består hufvudsakligen i stärkelsens upphettande till en viss värmegrad. Enda förklaringen på dessa oegentligheter är, att utomlands, till följd af lämpligare klimat och jordmån för potatisodling, stärkelse kan produceras till betydligt billigare pris. Så var medelpriset i Tyskland under förra året å dextrin 23 öre per kilo, hvilket motsvarar ett stärkelsepris af högst 15 öre per kilo, då deremot stärkelsen hos oss betingar ett pris af 28 à 30 öre per kilo. All konkurrens under sådana förhållanden är naturligtvis en omöjlig sak.

Förutom de redan nämnda, torde bland andra följande skäl tala för dextrins beläggande med tull, nemligen:

att derigenom beredes tillfälle för jordbrukaren att få sälja sin potatis;

att stärkelse i hvarje hem med största lätthet kan beredas;

att potatis i form af stärkelse vid hvilken årstid som helst, således äfven vid köld, blir lätt transportabel, hvilket ju är af stor vigt för ett från vigare kommunikationer aflägsat jordbruk;

att då man funnit skäligt sätta tull å drufsocker, som likaledes är en produkt af stärkelse, samma skäl tala för tull å dextrin, till och med i ännu högre grad, emedan det senare säkerligen har mycket större användning.

Slutligen vill jag endast omnämna, att i min hemtrakt fabrikation af dextrin i mindre skala bedrifvits, men, såsom af det anförda framgår, under så ogynsamma förhållanden, att arbetet i afvaktan på tullskydd måste nedläggas. Med fäst hänsyn derå, att dextrin och drufsocker, såsom varande båda produkter af stärkelse, stå hvarandra synnerligen nära, vågar jag på grund af anförda skäl föreslå, det Riksdagen ville besluta,

att dextrin belägges med en tull lika med den å drufsocker redan befintliga eller hvad Riksdagen i detta afseende annars kan finna skäligt.

Stockholm den 23 Januari 1886.

S. Johnson

från Jönköpings län.

RÄTTELSE:

i motionen N:o 9.

Sid. 7 rad. 13, 14 uppifrån står: verksamhetsort.
läs: verksamhetsart.